

[Justitsministeren.]

nuværende form med en fast 16 års grænse kunne virke noget usmidig, og at erfaringerne inden for børnepsykologien havde godtgjort, at børn under 16 år ikke som biografpublikum kunne betragtes som en enhed. Nogle film, der kan virke særdeles skadeligt på mindre børn, kan — anførte man — uden fare vises for større børn. Udvalget foreslog derfor en regel, hvorefter censuren kunne fastsætte aldersgrænsen til 16 år eller til en lavere alder efter censurens eget valg.

Siden betænkningen blev afgivet i 1950, har man gennemført dobbelte aldersgrænser i Norge og Sverige. Den norske lov, der trådte i kraft i 1955, sætter grænsen ved 12 og 16 år. Den svenske ordning, der træder i kraft den 1. januar 1960, sætter grænsen ved 11 og 15 år.

Det foreliggende forslag er blevet til på initiativ fra statens filmcensur. Censuren står ofte i en vanskelig situation, når film, der er egnet for større børn, indeholder scener, der kan virke skræmmende på børn i en lavere aldersklasse. På den ene side kan censuren ikke se bort fra hensynet til de mindre børn, men på den anden side føles det ofte utilfredsstillende at skulle forbyde større børn at se film, der ikke kan antages at volde dem skade, og som måske endda kan være af positiv værdi for dem. I enkelte tilfælde løses vanskelighederne ved en beklipping af filmen, men ellers bliver resultatet oftest, at man ikke tillader forevisning af filmen for børn under 16 år. Efter den nugældende praksis forekommer det dog også, at en film tillades for alle, selv om man ville have forbudt den for børn under 12 år, hvis man havde haft mulighed herfor.

En dobbelt aldersgrænse vil gøre det muligt for censuren at yde de mindre børn en mere effektiv beskyttelse mod skadelig filmpåvirkning og i det hele taget at tage større hensyn til de forskellige aldersgrupperes særlige behov.

Om man som i Norge skal sætte grænsen ved 12 år eller som i Sverige ved 11 år, er mindre væsentligt. Når vi i forslaget har valgt 12 år, hænger det sammen med, at der ved lov nr. 79 af 21. marts 1959 er indført afgiftsfrihed for film, der er optaget specielt med henblik på børn, og som skønnes særligt egnede for børn under 12 år.

Som nævnt har man i Norge haft dobbelte aldersgrænser siden 1955, og erfaringerne herfra må betegnes som gunstige. Af de oplysninger, der fra svensk side blev indhentet forinden ordningens gennemførelse i Sverige, fremgår, at man ikke inden for filmbranchen i Norge nærer noget ønske om en tilbagevenden til de gamle censurregler. Der er en positiv indstilling til den nye gruppeinddeling, og man er også tilfreds med censurens placering af filmene i de forskellige grupper.

Sluttelig skal jeg knytte nogle bemærkninger til forslaget om ophævelse af bestemmelsen i biografteaterlovens § 20, stk. 3, hvorefter der på eller ud mod offentlig gade eller i offentlig tilgængeligt lokale kun må optages sådanne reklamebilleder vedrørende biografteaterforestillinger, som i forvejen er godkendt af censuren og forsynet med dennes stempel. Bestemmelsen stammer fra justitsministeriets bekendtgørelse af 5. juli 1913 om censurering af lysbilleder og må vist i dag betegnes som forældet. Der synes ikke at være grund til at behandle udstilling af reklamebilleder for biografteaterforestillinger på anden måde end udstilling af andre billeder.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Jeg har endelig den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov for Færøerne om rettens pleje*.

Forslaget går ud på, at den gældende retsplejelov for Færøerne af 11. maj 1935 afløses af en ny færøsk retsplejelov, idet en række ændringer i og tilføjelser til den almindelige retsplejelov, som er kommet til efter loven af 1935, udvides til at gælde for Færøerne.

Af praktiske grunde er forslaget bygget således op, at det bestemmes, at den seneste retsplejelovsbekendtgørelse — d. v. s. bekendtgørelse nr. 265 af 15. september 1953 — gælder for Færøerne med de i forslaget nærmere angivne ændringer og tilføjelser. De gældende retsplejebestemmelser for Færøerne vil således efter forslagets gennemførelse være indeholdt i retsplejelovsbekendtgørelsen af 15. september 1953 alene suppleret med den her omhandlede lov.

Lovforslaget har været forelagt det færøske hjemmestyre, der har meddelt sin tilslutning til forslagets gennemførelse.

Under henvisning hertil og til de bemærk-

[Justitsministeren.]

ninger, der ledsager lovforslaget, skal jeg anbefale forslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Den første sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af første behandling af forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1960 til 31. marts 1961.

(Foregående del af første behandling findes i tidenden sp. 1141 og 1233).

Forhandlingen genoptoges.

Udenrigsministeren (Krag): Det ærede medlem hr. Djurhuus rejste i går spørgsmålet om Danmarks stilling under den kommende konference i Genève om retsordenen på havet. Jeg vil gerne gentage statsministerens udtalelse her i tinget den 22. oktober om, at vi, hvor lejlighed overhovedet byder sig, vil sætte alle kræfter ind på at opfylde den færøske befolknings berettigede krav om beskyttelse af fiskerimulighederne omkring Færøerne.

Når det ærede medlem efterlyste regeringens målsætning i denne sag, vil jeg gerne gentage, hvad der på den første Genèvekonference var og fortsat er regeringens standpunkt: lande og områder, der har en isoleret geografisk beliggenhed, og hvis befolkninger med hensyn til deres udkomme i usædvanlig grad er afhængige af havet, bør have adgang til at hævde et særligt fiskeriterritorium på indtil 12 sømil. Det er klart, at både Færøerne og Grønland er sådanne områder, og jeg kan derfor bekræfte, at regeringen er enig i den på Færøerne rådende opfattelse, at øernes fiskeriterritorium bør være 12 sømil.

I øvrigt er alle de spørgsmål, som knytter sig til den forestående konference, for tiden genstand for overvejelser, som Færøernes landsstyre allerede er inddraget i. Det er mit indtryk, at man også i danske fiskerikredse beskæftiger sig med samme spørgsmål, og at man måske for dansk fiskeris vedkommende er på vej mod et standpunkt af samme art.

Det ærede medlem hr. Lannung rejste forskellige spørgsmål, der tangerer udenrigstjenestens forhold. Et spørgsmål ved-

rørende de udenlandske diplomaters skatteforhold er allerede besvaret af den højtærede finansminister. Et spørgsmål om udetillægsnævnets sammensætning henhører, så vidt jeg kan se, retteligt under folketinget selv.

Endelig rejste det ærede medlem spørgsmålet om muligheden for fællesnordiske repræsentationer især i de mange nye lande ude omkring i verden. Selve, skal jeg sige, besparelsestankegangen bag spørgsmålet og den nordiske tankegang bag spørgsmålet har min sympati. Vi vil i den kommende tid stå over for, at flere og flere lande i fjerne egne af verden gør sig selvstændige, sådan at en dansk repræsentation på den ene eller den anden måde vil være ønskelig, hvis vi skal varetage ikke alene vore politiske interesser, men måske især vore erhvervs-mæssige, vore eksportmæssige interesser i de pågældende lande. Det er klart, at vi kommer til at stå over for en grænse for, hvor mange nye repræsentationer Danmark selv finansielt vil kunne bære. Om det så er realisabelt med sådanne repræsentationer på et fællesnordisk grundlag — ja, det er her, det af det ærede medlem rejste spørgsmål kommer ind. Det er klart, det kan rejse vanskeligheder, idet de nordiske lande på visse punkter er konkurrenter i erhvervs-spørgsmålene, i eksportinteresserne. Det vil i hvert fald forudsætte, at man i de andre nordiske lande er på fælles linje med os i ønsket om sådanne repræsentationer. Jeg skal imidlertid ikke gå nærmere ind på spørgsmålet; det behandles i øjeblikket i udenrigskommissionen, hvori også nordiske synspunkter anlægges.

Undervisningsministeren (Jørgen Jørgensen): Der er af flere medlemmer under finanslovdebatten rettet spørgsmål til mig, som jeg gerne vil svare på.

Det ærede medlem hr. Lannung henlede opmærksomheden på ønskeligheden af, at der på forskningens område kom et samarbejde i stand inden for de nordiske lande. Jeg kan sige til det ærede medlem, at dette allerede foregår på mange områder, og man befitter sig på stadig at udvide et sådant samarbejde. Det er jo rigtigt, at forskningsarbejdet i vor tid kræver så stor en indsats både af mennesker og af materiel art, at et enkelt lille land har vanskeligt ved at klare